

FOLK OG LAND

NR. 2 — 3. ARGANG

LØRDAG 16. JANUAR 1960

LØSSALG 65 ØRE

Oppgjør med en svindler

Divisjon Wikings første sjef SS-Obergruppenführer Felix Steiner, blankt frifunnet i Nürnberg.

«SS-offiseren Peter Neumann», som i sin bok «Dødens drabanter» retter grove beskyldninger mot Waffen-SS og Regiment Nordland.

Slik ser det ut bak hetspropagandaens kulisser

Helt siden ifjor høst har man kunnet merke en stigning i de hetsbølger som med jevne mellomrom går over verden. Vi fikk en rekke nye «aute ntiske» bøker, som berettet om nasjonalsosialistiske grusomheter, vi fikk Anne Frank servert i de forskjelligste versjoner, vi fikk nye «krigsforbryterprosesser» i Vest-Tyskland, vi fikk angrepene på den tyske flyktningeminister for ting han bevislig ikke kunne ha gjort, og Dagbladet kunde en faktisk ikke slå opp i en eneste dag uten å bli overvoldt av tyskhetens praktisk talt på hver eneste side. En av de flittigste i hetsens vingård er òa også Dagbladets såkalte Tysklandskorrespondent, sammen med Aftenpostens ditto. Disse to synes å øse sine «informasjoner» fra samme urene kilde, og det er uforståelig at en avis som Aftenposten pretenderer å være, kan godta denne underlige samkjøring med noe slikt som Dagbladet.

I den siste tid har nå offensiven satt inn for alvor i forbindelse med alle de hakekors og plutselig oppdager både høst og her, til og med i det fredelige Oslo.

Hvem er det som står bak alt dette, og hva er det en vil oppnå eller skal dekke over?

Wikings annen divisjonssjef, den høyt dekorerte «kjelespesialist» SS-Obergruppenführer Herbert Gille, også blankt frifunnet i Nürnberg.

De midler som nyttes i disse hetskampanjer har vi vært inne på før her i bladet og vi har i den forbindelse blant annet nevnt boken «Dødens drabanter», som for jul kom på Steensballe's Forlag. Fordi en her har et klassisk eksempel på verdien av alt dette visvas som serveres godtroende folk (spesielt godtroende tullebukker rundt omkring i norske avisredaksjoner) skal se litt nærmere på dette

lekkre litterære produkt. Vi tilføyer at også forlaget er gjort kjent med den forfalskning den her har latt seg ta ved nesen av, uten at det hit til har ført til noen, iallfall utad synlig, reaksjon. Det annonserte iallfall for boken i esjauen med superlativer hentet blant annet fra den berømmelige Ragnar Volds anmeldelse i Verdens Gang. Der

har det blant annet om boken at «litterært er den delvis en bestått».

Vi synes Vold er svært beskjeden når han sier «delvis». For egen del synes vi det er svært meget av en bedrift å få seriøse mennesker og et seriøst forlag til å bite på denne svindler.

Steensballe's bok gir seg ut for å være en autentisk beretning fra en SS-offiser, nærmere bestemt en Peter Neumanns dagbok. I forlagsreklamen fortelles det at denne Neumann var en liten gutt da Hitler kom til makten i 1933, men han kom da etter hvert med i SS. Boken er så «hans egen fortelling om sin utvikling, som førte ham til Østfronten på det seirrike tog inn i Kaukasus mot oljekildene, til vendepunktet Stalingrad og endelig den lange veien til-

bake i desperat Lamp inn til han våren 1945 falt i russernes hender i Wien». Denne SS-offiser oppgir at han tjenstgjorde i Divisjon Wiking og nærmere bestemt i Regiment Nordland, så det har ganske spesiell interesse for oss her i Norge, fordi så mange norske frontkjemperne tjenstgjorde i dette regimentet. Men dermed har en også fått anledning til å kontrollere riktigheten av det denne nydelige SS-offiser, som ikke kjenner de enkleste tyske kommandoord, presterer i hetsens tjeneste under foregivende av tilsynelatende å være så nativ og avstumpet at han ikke forstår relskevidden av sine «medtegnelser». Det var forøvrig samme taktikk som ble anvendt i «de etterlatte papirer» fra Kommandanten i Auschwitz, som de røde bak jernteppet «fant» på et beleilig tidspunkt å revis etter at de hadde hengt ham.

På basis av en nøyaktig og kritisk gjennomgåelse av boken, kan vi uten videre slå fast at navnet på forfatteren ikke bare er et pseudonym, siden det aldri har tjenstgjort noen ved det navn i de nevnte avdelinger, men at forfatteren ikke kan være tysk i det hele tatt. Boken er da også betegnende nok kommet ut i Frankrike og en har ikke gjort forsøk på å sende den ut i Tyskland, hvor svindelen straks vilde ha blitt avslørt.

Videre fremgår det klart at forfatteren aldri har deltatt i Hitler-jugend eller noen an-

nen tysk nasjonalsosialistisk organisasjon, skole eller høyskole, slik han oppgir.

Heller ikke har han tjenstgjort i noen tysk militær enhet og han har heller ikke deltatt i felittoget i øst eller vært på de i boken nevnte russiske steder.

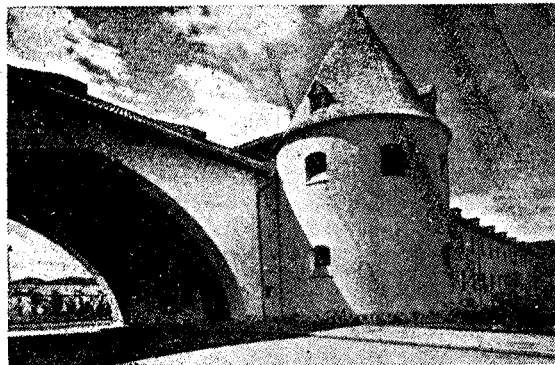
Vi skal her begrunne det nærmere og er det noen som fremdeles er i tvil, kan vi skaffe nærmere detaljer. Det er bare plasshensyn som har gjort at vi har måttet innskrenke påvisningen til noen springende punkter. Likevel blir det langt nok.

Uetterretteligheten begynner allerede der forfatteren skildrer sin opptagelse i Hitlerjugend, hvor det gjengis en edformular som ikke har noe med den faktiske å gjøre og som er fri diktning. Forfatteren kjenner heller ikke innskriften på den HJ-dolk han oppgir å ha båret så lenge. Han forteller at det på skaffet stod

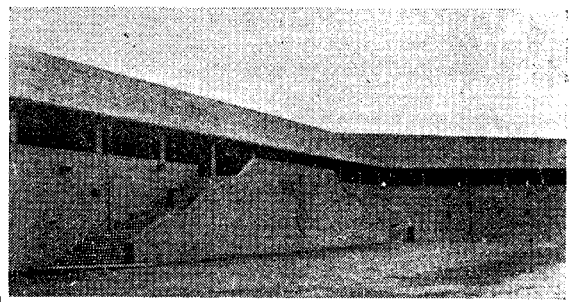
«Treue bis zum Tode». Enhver som har sett disse dolker vet at det stod «Blut und Boden», og ikke på skaffet, men på klingene.

På side 21 står gjengitt noen «nazistiske regneoppgaver», som forfatteren oppgir ble brukt i de tyske skoler. Det hele er naturligvis et rystende bevis på nasjonalsosialistisk mentalitet. Haken ved det er bare at slike oppgaver naturligvis aldri har vært gitt i tyske skoler, men er hentet fra folkevittigheten. Betegnende for forfatterens militære kunnskaper er at i et av disse regnestykker tales det om en «Sturmkaempflieger». Antagelig menes det vel en «Sturzkampfflieger», eller en stubbombeflyver på norsk.

På side 29 gasser forfatteren seg riktig, der han forteller om en angivelig SS-Unterscharführer fra Leibstandarte Adolf Hitler, som blir forfremmet til Hauptscharführer etter å ha myrdet en mengde jødebarn! En måned senere ble han Unter- (Forts. s. 6).

Slik så SS-Junkerschule Tölz ut. Sammenlign med forfatterens skildring

Fra Ordensburg Vogelsang, som forfatteren forteller de fantastiske historier fra

